

bedre Besætning og jeg vil sælge den, jeg har, vil den, der laaner ham Pengene, ikke have den allermindste Sikkerhed for sit Laan i det, der bliver kjøbt, fordi Forbedringen af Pantet kun kommer Panthaven til Gode. Hvis det kunde være Tilfældet, at der blev givet lidt mindre fast Laan, naar Besætning og Inventarium gaa ud af Pantet, er det sikkert, at den Kredit, Eieren vilde faa, ved at Besætning og Inventarium være undtagne fra Pantfætningen, vilde have den allerstørste Betydning; thi saa vilde de, med hvem han kom i Forbindelse, vide, at han ikke var eiendomsløs, og vilde være sikrede for deres Tilgodehavende, om ikke fuldt ud, saa dog for noget deraf. Naar en Mand har en Besætning af 10,000 Kroners Værdi, vil det da være en overmaade stor Støtte; men nu er det aldeles ikke Tilfældet. Det er derfor min Mening, at man bør stræbe efter at komme til andre Forhold i den Henseende. Jeg erkjender, at det er vanskeligt at faae en Forandring gennemført, fordi de fleste, ja omtrent alle vore Eiendomme ere pantfattede paa den Maade; men jeg tror, at det ikke vil være fuldstændig umuligt at faae en Omordning, naturligvis kun ad frivillig Vej. Ligesom man har Forsikringsforeninger mod Ildbrande, Hagelskade o. s. v., vilde det næppe være umuligt at faae dannet Foreninger, som kunde sørge for, at Besætning og Inventarium kunde komme ud af Pantet, naturligvis kun med Pantavernes Samtykke. Jeg vil i Forbindelse dermed sige, at man formentlig maa være særlig opmærksom paa, at Eiendomme, naar de skulle realiseres, kunne blive solgte for en nogenlunde anstændig Betaling. Under den Krise, som fandt Sted i 1857, blev der af Rigsdagen stillet et temmelig betydeligt Beløb til Disposition for en Kommission, som blev nedsat, og som blandt Andet havde til Maal at sørge for, at Eiendomme ikke bleve solgte ved Tvangsauktion, eller at der ikke blev lidt uforholdsmæssige Tab ved Salg af Eiendomme. Jeg tror, at det var en lidt fantastisk Plan, og den virkede da heller ikke i stor Udstrækning; men det staar dog for mig klart, at der bør gjøres Noget i den Retning. Jeg mener, at ethvert Tvangs salg, der jo altid sker under høist uheldige Forhold, vil være ødelæggende for Egnens andre Eiendomme, idet de faae

ligesom et Præg af Nedgang; man fortæller, at den Eiendom, som i Fjor blev kjøbt for 200,000 Kr., nu er bleven solgt for 100,000 Kr., og en saadan Nedgang i denne Eiendoms Værdi trykker alle Egnens andre Eiendommers Værdi i Handel og Wandel, i Prioritetsforhold og i alle Retninger. Det ligger i, at Auktionskonditionerne affattes paa en efter min Mening ikke heldig Maade. Der sælges til den Høistbydende, men saaledes, at han skal betale en overordentlig stor Mængde Omkostninger udenfor Kjøbesummen, hvilket han vanskeligt selv kan udregne. Naar han er en særlig kyndig Mand, kan han til nærmelsesvis regne det ud, men det store Flertal frygter alle disse ubekjendte Omkostninger. Auktionskonditionerne bør derfor affattes paa den Maade, at Sælgeren afholder alle Omkostninger, og Kjøbereren veed, at han ikke giver Mere, end hvad han byder. Det vilde være en overordentlig stor Hjælp, og jeg tror, at der kan være Anledning til her at gjøre en Henstilling derom; det vedrører den ærede Justitsminister, der jo ikke er her til Stede, men han kan maaste faae at høre, hvad jeg her siger, og at jeg beder ham om paant at fremkomme med det Forslag, som han for adskillige Aar siden fremkom med i det andet Thing i den store Procesreform om Forandring af Auktionsforholdene. Det var i alle Retninger, forekommer det mig, et fortrinligt og fyldestgjørende Forslag, og det vilde kunne yde betydelig Hjælp under de nuværende vanskelige Forhold.

Judeuigksministeren (Singer & Lev):

Ærede Medlemmer ville maaste erindre — i alt Fald kan det let ses af Lovforslagets Motiver — at det fra Regjeringens Side er anført som særlige Grunde til at bringe dette Lovforslag frem i Aar, at der har fundet Konvertering Sted af den indenlandske Statsgjæld, at derved Prioritetsrenten er nedsat her i Landet, at meget værdifulde Sikkerheder, som faldt ind under Laanesummerne, som overhovedet kunne tilstaaes gennem Kreditforeningerne, viste nogen Tilbøjelighed til at gaa bort fra dem, hvilket Udvalget ogsaa erkjender i sin Betænkning, at der kan siges en Del om, og endelig at det vel oprindelig har været Meningen at